

Kedves Testvérek!

Pünkösöd szent ünnepén, amikor az Egyház a Lélek kiáradását ünnepli, különös hála van a szívünkben.

Hála az Egyházért, mert az Úr ma is életet fakaszt még ott is, ahol emberileg már csak szárazságot, szétesést vagy reménytelenséget látunk.

Hála a Szociális Testvérek Társaságáért, mert ezen a napon három testvér életre szólóan kimondja: „Itt vagyok, Uram, küldj engem”, öt testvér megújítja azt a szövetséget, amelyben egész életüket Krisztus és az Egyház szolgálatába állították. Egy testvér pedig fogadalmának 40 éves jubileumát ünnepli!

Ez a nap nemcsak ünnep, hanem elköteleződés és küldetés, azaz újra kimondott kezdet. És ebben a fényben szól hozzánk ma Isten igéje.

Az első olvasmány Ezekiel próféta könyvéből a száraz csontok völgyéről szól. Egy látomás, amelyben a próféta egy halott, szétesett világ közepén áll. A csontok nem egyszerűen halottak, már nincs bennük sem élet, sem remény, sem jövő. És Isten kérdése így hangzik: „*Emberfia, életre kelnek-e ezek a csontok?*”

Ez a kérdés ma is ott hangzik az Egyház és a világ vonatkozásában is. Mert látjuk a töréseket: a bizalmatlanságot ember és ember között, a társadalmi egyenlőtlenségeket, a kirekesztést, a magányt, az identitásukat kereső embereket, a félelmekből táplálkozó ideológiákat. Látjuk azt is, hogy sokszor a közbeszéd keménnyé válik, és az emberi méltóság könnyen sérül.

És mégis: Isten nem a halál diagnózisával zárja le a látomást, hanem a Lélek ígéretével. „*Rátok adom lelketem, és életre keltek.*”

A mai Evangéliumban Jézus a templomban kiáltja: „*Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék!*” Majd így folytatja: „*Aki hisz bennem annak az élő víz folyamai törnek elő szívéből!*”

Ez a kép az Egyház szíve. A legszebb kép az egyházzól!

Az egyház nem egy rendszer, nem (egy önmagát fenntartó) intézmény, nem egy ház, aminek a homlokzatát időnként átfestik: barokk stukkók kerülnek rá, vagy éppen simára csiszolják az aktuális korstílusnak megfelelően. Az egyház forrás. Olyan valóság, amelyből élet árad mások felé. Nem azért, mert tökéletes, hanem mert befogadta a Lelket.

A Szociális Testvérek hivatása is csak ebben a mozgásban érthető meg: Nem a forrás birtoklása, hanem a forráshoz való hűség. Nem önmagatokból fakad az élő víz, hanem a bennetek lakó Krisztus Lelkéből!

Kedves Testvérek, akik ma örökfogadalmat tesztek, és akik fogadalmat újíttok vagy jubiláltok!

A ti „igenetek” ma nem csupán önmagatok és a közösség számára szóló személyes lelki esemény. Hanem belépés abba a pünkösdi dinamikába, amelyben az Egyház mindig újra életet kap.

A Szociális Testvérek karizmája a történelemben és ma is a határhelyzetekhez kötődik. Nem elsősorban intézményekhez (nem vagytok intézményfenntartó közösség), hanem azokhoz a pontokhoz, ahol az emberi élet sérülékeny. Ahol az ember nemcsak segítségre szorul, hanem meghallgatásra, jelenlétre, igazságra és reményre.

A XXI. század világa egyszerre közeli, kapcsolati és széttöredezett, egymástól eltávolodó. Közeli, mert az információ, a technológia, a kommunikáció összekapcsol minket. És széttöredezett, mert sokszor hiányzik a bizalom, a közösség, az értelmezhető jövőkép.

Ebben a világban az Egyház társadalmi küldetése nem csupán segélyezés vagy intézményi jelenlét. Hanem: jelenlét a töréspontokon, hídépítés emberek és csoportok között, prófétai szó az igazságtalanság idején és a remény hordozása ott is, ahol az emberi remény elfogy.

És ebben a küldetésben ti Szociális Testvérek különös ajándékot hordoztok: *érzékenységet, rugalmasságot, közösségi látást és mély spirituális gyökereket.*

De ma azt is ki kell mondanunk: ez a küldetés nem mindig könnyű. Mert a világ nem semleges tér. A társadalmi valóságban jelen vannak érdekek, félelmek, ideológiák, polarizációk. Olykor mi is belecsúszunk ezekbe.

Az Egyház is ki van téve annak a kísértésnek, hogy elveszítse prófétai szabadságát. Hogy túlságosan igazodjon emberi elvárásokhoz, politikai vagy társadalmi erőterekhez, és közben halkabbá válik az evangélium tiszta hangja.

Ezért ma különösen is fontos az, amit a Szociális Testvérek hivatása hordoz: *a lényeg a belső szabadság.* Az a szabadság, amely nem valamely földi hatalomtól, hanem Krisztustól függ. Az a szabadság, amely lehetővé teszi, hogy az Egyház mindig újra az evangélium oldalán álljon – ott is, ahol ez nem kényelmes, nem népszerű, vagy nem magától értetődő.

A prófétai szó soha nem politikai szó, hanem lelkiismereti szó. És a lelkiismeret hangja nem kiabál, nem harsog, de nem is hallgat el.

Ezekiel látomásában a próféta azt kapja feladatul, hogy szóljon a csontokhoz. Emberi ésszel ez értelmetlennek tűnik. Mégis, amikor a próféta engedelmeskedik, zaj támad, élet támad, és a csontok összeállnak.

Ez a kép az Egyház egyik legmélyebb titka:

Isten az emberi szavakon keresztül ad életet. Nem azért, mert a szó olyan erős, hanem mert a Lélek működik benne. A Szociális Testvérek szolgálata is ilyen „prófétai szó”. Sokszor nem hangos, nem látványos, de jelen van: emberek mellett, közösségekben, társadalmi sebeknél, ahol az élet szétesőben van.

És talán ez a mai kérdés is hozzátok: hol vannak ma ezek a „csontok”? Hol vannak azok a helyek, ahol az élet darabjaira hullott? Hol van szükség újra arra, hogy az Egyház ne magyarázatot adjon, hanem életet közvetítsen?

A mai magyar valóságban – és ezt nem elítélésként, hanem felelősségteljes lelkiismereti felismerésként mondom – különösen is fontos, hogy az Egyház megőrizze belső szabadságát, tisztaságát és evangéliumi fókuszát. Mert ahol az Egyház túlságosan bármely világi erőterhez kötődik, ott mindig veszít abból a prófétai hangból, amelyre a világnak szüksége van.

A Szociális Testvérek hivatása ebben különösen is az lehet, hogy emlékeztessetek: az Egyház nem a hatalom kísérője, hanem Krisztus tanúja. Nem hivatott igazolni evilágnak az aktuálpolitika által meghatározott rendjét, hanem az evangélium fényében segíteni azok megtisztulását, emberibbé válását.

Ezért a ti küldetésetek mindig a közjó, az igazságosság, az emberi méltóság és az irgalom oldalán áll. Különösen ott, ahol a szegények, a magányosok, a kirekesztettek vagy a reményvesztettek vannak.

És ez nem ellenzéki vagy támadó pozíció. Ez evangéliumi pozíció. Ez a Lélek pozíciója.

Pünkösd azonban nemcsak küldetés, hanem ajándék is.

Mert mielőtt az Egyház beszélni kezd, a Lélek már működik. Mielőtt küldetés lenne, jelenlét van. Mielőtt szolgálat lenne, élet van.

Jézus szava szerint: „élő víz folyamai fakadnak” azokból, akik hisznek benne. Ez azt jelenti: a keresztény élet nem elsősorban teljesítmény, hanem a forrásból fakadó élet. A megtapasztalás továbbadása.

Van Afrika délnyugati részén és különös folyó az Okavango! Sok forrásból gyűlik össze a vize csapadékos vidéken, majd a vizet összegyűjtve délfelé folyik. A különös volta abban áll, hogy nem egy másik folyóba, vagy a tengerbe ömlik, hanem a Kalahári sivatag nyeli el a vizét, ám ott, ahol a folyó megszűnik, ahol a sivatagba torkollik csodálatos paradicsom-kert támad, állatok millió élnek itt a buja növényzetű területen, körülötte pedig ameddig a szem ellát sivatag.

A hívő ember, a szerzetes mintája az Okavango! Az Isten szeretetéből táplálkozunk, ám amit kaptunk nem magunk éljük fel, hanem átvezetjük, továbbítjuk, másoknak akarunk vele hasznára lenni.

Titeket ma fogadalmat tevőket és újítokat az Isten arra hív, hogy amit csak kaptatok, egész életeteket osszák meg másokkal. Ám azzal az alázattal, hogy nem ti fogjátok „fenntartani” az Egyház életét. Hanem Krisztus Lelke tart fenn benneteket. A ti igenetek nem az erőtök kijelentése, hanem a bizalmatok megvallása.

Kedves Testvérek Mindannyian!

Most, pünkösd vigíliáján, amikor a Lélek szélként és tűzként betölti az Egyházat, az Úr újra azt kérdezi: „*Emberfia, életre kelnek-e ezek a csontok?*” És mi, ma is, ha csupán emberi szempontok alapján válaszolunk, akkor *nem tudjuk*.

De a hit válasza ez: *Igen, Uram, életre kelnek* – mert Te szólsz, Te küldesz, Te éltetsz.

És ma az Egyház ezen a helyen, ebben a közösségben, az örökfogadalmakban, a fogadalmak megújításában, és a jubileumban újra kimondja: a Lélek él, és az Egyház élni akar.

Legyünk ennek az életnek hordozói.

Legyünk a csendes jelenlét tanúi.

Legyünk hidak ott, ahol falak épülnek.

Legyünk a remény szava ott, ahol a hallgatás nehéz.

És legyünk hűségesek ahhoz a forráshoz, amelyből az élő víz fakad.

Ámen.